

viestae), първоначално е имала значението „знаещ“ или „добре осведомен“ и е запазила това си внушение и в сродните езици, като Veaa (новословенски) – знание, Vedavica – гадателка на карти, Viedma (на руски) – вещица, и Vedwin, fatidicus¹⁰⁴. На много места, особено в Далмация, вещиците се назовават с по-мекото или не толкова директно Krstaca – кръстница, от Krst – кръст, т.е. от гръцки χριστός (xristós) или Rogulja – „рогатата“, което произхожда от асоциацията с рогата на дявола. В Хърватия използват италианското Striga, докато словенците и кайкавците¹⁰⁵ използват термина sorernica (в мъжки род – sorpnjak). „Но вещиците така се разяряват, когато ги наричат с това име, че щом чуят някой да го произнеса, отиват в къщата му нощем и го разкъсват на четири парчета, които разхвърлят по четирите краища на света и в добавка отнасят всички свине, коне и добитък, толкова непримирима е яростта им“. Затова хората използват думите hmana zena или „долна жена“, hmana е славянското произношение на немското gemein, или долен, подъл. В Далмация и далеч в Сърбия вещицата се нарича macisnica, а магията – маџја, което очевидно съответства на италианското magia. Но има вещици и вещици и за посветените вещица е различно от магьосница, което пък е различно от злокобница, която както „лошата среща“ или онази, която носи лош късмет, ако я срещнеш сутрин, вероятно просто има зли очи. Д-р Краус цитира един сръбски специалист:

„Често съм чувал от старите ходжи и кадии, че всяка влашка жена, щом навърши четирийсет години, се отказва от „Отче наш!“ и става вещица или най-малкото злокобница или магьосница. Истинската вещица има белег във формата на кръст под носа си, злокобницата има косми по брадата, а магьосницата може да се познае по челото, осеяно с тъмни гънки (бръчки) и кървавите петна по лицето“ („Niz srpskih pripoviedaka. VUK. vit. Vecevica. Pancevo“, 1880 г., с. 93).

¹⁰⁴ Предсказател (лат.) – б. пр.

¹⁰⁵ Кайкавци – северозападни хървати – б. пр.